

Συνάντησις ἐβδόμη:

ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΑΛΙΩΝ...

(2012)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Εἶναι πολλά τὰ κρούσματα τῶν ἀνθρώπων πού πέθαναν πτωχοί, ἀλλά ἄφησαν πλούσια κληρονομιά ἀπό τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζητιάνου. Στὴν Αὐστραλία, πέθανε μιά γυναῖκα καὶ στό σπίτι της βρέθηκαν (80.000) ὀγδόντα χιλιάδες δολ., προϊόν... ζητιανιάς. Στὸ Λονδίνο ἄλλος, πού ἄφησε κι αὐτὸς σεβαστὸ ποσὸ, στὴν Ἀμερική..., στὴ Γαλλία..., !

Δύστυχοι ἄνθρωποι! Ζητιανεύουν γιὰ νὰ πλουτίσουν καὶ πλουτίζουν γιὰ νὰ δυστυχήσουν. Τὸ πάθος τῆς *φιλαργυρίας* τοὺς κάνει δύο φορές δυστυχισμένους καὶ δυστυχῶς, στὴ δυστυχία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων συντελοῦμε, πολλές φορές, κι ἐμεῖς οἱ «*φιλόανθρωποι*», οἱ ὁποῖοι τάχα συγκινημένοι ἀπὸ τὴν δυστυχία τους, ἀπλώνουμε τὸ χέρι μας, πετοῦμε κάποια κέρματα καὶ νομιζουμε πὼς ἐπιτελέσαμε τὸ χρέος μας. Δηλαδή, καθησυχάζουμε τὴν συνείδησί μας καὶ βεβαιώνουμε τὸν ἑαυτὸν μας ὅτι ἐπιτελέσαμε τὸ *χρέος*... μας ἔναντι τοῦ πάσχοντος ἀδελφοῦ. Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος μας;

Ὅχι παιδιά! Ἡ πραγματικὴ φτώχεια εἶναι ἀξιοπρεπής. Μένει, λοιπόν, σέ μᾶς, αὐτὴ τὴν ὀδύνη, πού βρίσκεται κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιά ἀξιοπρεπῆ σιωπὴ, νὰ τὴν παρηγορήσουμε. Μένει σέ μᾶς, τὸν βουβὸ πόνον νὰ τὸν ἀνακουφίσουμε. Μὲ ποιὸν τρόπο; Τὸν τρόπο θὰ μᾶς τὸν διδάξη σήμερα ἕνας Ἅγιος τοῦ 8^{ου} μ. Χ. αἰῶνα. Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε προσεκτικά....!

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ὁ Ἐλεήμων.

Στὴν Ἄμνεια τῆς Παφλαγονίας ζοῦσε ἕνας ἄνδρας, ὁ *Φιλάρετος*, μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν *Θεοσεβώ* καὶ τὰ τρία παιδιά τους, τὸν Ἰωάννην τὴν Ὑπατία καὶ τὴν Εὐανθία.

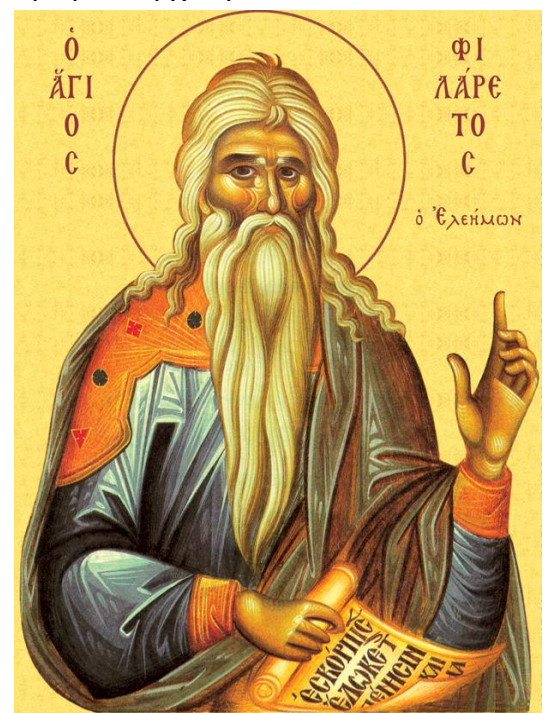
Φιλάρετος... *Θεοσεβώ*...! Σπανίως ὀνόματα ἀνταποκρίθησαν τόσο εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὁ *Φιλάρετος* ὑπόδειγμα κάθε *ἀρετῆς* καὶ ἡ *Θεοσεβώ* στολισμένη μὲ τὴν γνήσια καὶ ζωντανὴ ἐκείνη *εὐσέβεια* τῶν χριστιανῶν γυναικῶν καὶ μητέρων. Ὁ πλουσιώτερος εἰς τὰ ἔργα καὶ τοὺς καρπούς τῆς πίστεως ἦταν ὁ σύζυγος. Ὁ *Φιλάρετος* εἶχε τὸν ἔρωτα τῆς *ἀγαθοεργίας*. Δὲν βοηθᾷ ἀπλῶς τοὺς δυστυχισμένους πού κτυποῦν τὴν πόρτα του, ἀλλὰ τοὺς ζητᾷ νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ καὶ στό σπίτι τους.

Ὅπου ἀφανῆς στενοχώρια, πνιγμένος γογγυσμός, κρυφὸς στεναγμός, ὁ *Φιλάρετος* τὸν ἄκουει καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ! Ἀπεινασμένον εὗρισκε; Τὸν ἐχόρταινε. ἈΓυμνόν; Τὸν ἔντυνε. ἈΧήρα κι ὄρφανό; Τοὺς βοηθοῦσε, τοὺς παρηγοροῦσε. ἈΞένον πτωχό; τὸν ἐστέγαζε. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἄπορο κι ἐγκαταλελειμμένο ἀσθενῆ δὲν τὸν ἄφηνε. Ἐκτός ἀπὸ τὸν παρήγορο λόγο, τοῦ ἔδινε καὶ τὸ ἀνάλογο χρηματικὸ βοήθημα.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει μάθει νὰ βάζῃ τὸ χέρι του κρυφὰ στὴ χούφτα τοῦ ἄλλου δὲν ἀλλάζει. Ἀκόμη καὶ στίς δύσκολες περιστάσεις αὐτὸς θὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ βοηθήσῃ. Καὶ ὁ *Φιλάρετος* πάντα εὗρισκε τὸν τρόπο.

Κάποτε ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἔρθουν περιστάσεις βαρεῖς καὶ δύσκολες στὴν οἰκογένειά του. Πρῶτα παρουσιάζεται ἀφορία τῶν ἀγρῶν του, ἀκαρπία. Λίγο ἀργότερα τὰ ποιμνιά του ἀποδεκατίζονται ἀπὸ ἐπιδημικὲς ἀρρώστιες...

Ὁ *Φιλάρετος* χάνει τὰ πλούτη του, ἀλλὰ τοῦ μένει ὁμως ὁ ἀνεκτίμητος καὶ ἀναφαίρετος *πλοῦτος* τῆς *πίστεως* καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον *ἀγάπης*. Κι ἐνῶ ἐπτώχευσε ὅπως ὁ Ἰώβ, ἐξακολουθεῖ νὰ εὐεργετῆ ὅπως ὁ πλούσιος Ἀβραάμ. Μοιράζει... ἀκόμη καὶ τὰ τελευταῖα πού τοῦ εἶχαν ἀπομείνει. Ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς. ✦ Δὲν κρατᾷ οὔτε τὸ τελευταῖο ζεῦγος βοδιῶν, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ καλλιεργῆ τὸν μοναδικὸ ἀγρὸ πού τοῦ ἔμεινε. Τὸ δίνει σὲ πτωχὸ γεωργό. ✦ Χαρίζει τὸ ἄλογό του σ' ἕνα πολεμιστῆ, πού ἔχασε τὸ δικό του, ἐνῶ ἐπήγαινε στὸν πόλεμο κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν. Καὶ τέλος ✦ δίνει σὲ κάποιον πού εἶχε ἀνάγκη καὶ τὴν τελευταῖα του ἀγελάδα!

Τοῦτο ἦταν πλέον *ὑπερβολή!* Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἔλεγε, πρέπει νά δίνουμε ἀπό ὅ,τι ἔχουμε. Δέν ἔλεγε δῶστε τα ὅλα. Κανένας δέν σέ ὑποχρεώνει νά ντύσης τά παιδιά τοῦ ἄλλου καί νά ἀφήσης γυμνά τά δικά σου. Ὁ Φιλάρετος ὅμως τό ἔκανε! Ὁ εἰρηνικός καί καλωσυνάτος αὐτός ἄνθρωπος εἶχε τήν δική του φιλοσοφία! Δῶσε...! Δῶσε ἀπλόχερα κι ἔχει ὁ Θεός. Πίστευε ὅτι ὁ Θεός δέν θά τόν ἀφηνε ἔτσι. Καί ὅσο πλήθαιναν οἱ στερήσεις τόσο μεγάλωνε ἡ αἰσιοδοξία του. Ἐγώ δέν ξοδεύω, ἀλλά θησαυρίζω, ἔλεγε στούς δικούς του, πού καμμιά φορά, ἂν καί ἦταν πολύ εὐσεβεῖς κι αὐτοί, ἐγόγγυζαν. Εἶμαι ὁ μεγαλύτερος οἰκονόμος. Θά ἔρθη καιρός πού τό σπίτι μας θά γεμίση θησαυρούς.

Καί ἐγέμισε. Δύο εὐσεβεῖς καί πολύ εὐκατάστατοι Χριστιανοί ἐνυμφεύθησαν τίς κόρες τους. Ἡ Θεοσεβῶ ἐδόξαζε τόν Θεόν, ὁ δέ Φιλάρετος πού ἐγνώριζε τό... «ὅποιος δίνει ἐλεημοσύνη στό φτωχό, δανεῖζει τό Θεό» τῆς ἔλεγε: «Ὁ Θεός ποτέ δέν λησμονεῖ αὐτούς πού τόν θυμοῦνται!»! Μᾶς ἐπέστρεψε τά δανεικά εἰς τό ἑκατονταπλάσιο!

Ἐπέρασαν τά χρόνια, ὁ Φιλάρετος ἐγέρασε, ἀλλά παρέμεινε ὁ ἴδιος! Εὐσεβής, φιλόανθρωπος... ! Ἦταν ὑπέροχο νά τόν παρακολουθῆς νά μεταγγίζη στήν ψυχή τῶν δύο ἐγγονῶν του, τῆς Μαρίας καί τῆς Μαριάνθης, τήν ζωντανή εὐσέβεια καί τήν ἔμπρακτη ἀγάπη. Οἱ κόρες τῆς Ὑπατίας ἐδέχοντο τά ὠραῖα χριστιανικά διδάγματα στήν παιδική τους ψυχή ὀλοπρόθυμα. Ρουφοῦσαν τήν χριστιανική διδαχή μέ δίψα καί τήν μετέτρεπαν σέ πράξεις ἀγάπης.

᾽Ω! Μά τί οἰκογένεια εἶναι αὕτη! Δέχονται τά καλά, τά χαρμόсуна γεγονότα πού τοὺς συμβαίνουν χωρίς ὑπερηφάνεια καί κομπασμό. Παρακαλοῦν θερμά τήν Θεοτόκο νά τοὺς βοηθήσῃ νά παραμείνουν ταπεινοί καί εὐχαριστοῦν τόν Θεό γιά τά τόσα καλά πού τοὺς δίδει. Κι ὅταν τά καλά τά διαδέχονται τά ἄσχημα... οἱ δυσκολίες..., λυποῦνται, ἀλλά δέν χάνουν τήν ἐλπίδα τους πρὸς τόν Θεόν. Εἶναι ὁ παπποῦς, ὁ γέρον πλεόν Φιλάρετος, πού τοὺς ἐνθαρρύνει, τοὺς ἐνισχύει, ὅλους μαζί, ἀλλά καί τόν καθένα χωριστά. «*Τά δυσάρεστα γεγονότα φυσικά λυποῦν τόν Φιλάρετο, ἀλλά ἡ ζῶσα εὐσέβειά του δέν ἀφήνει νά καταποθῆ ἀπό τήν θλίψιν ἢ ψυχὴ του*», γράφει ὁ Συναξαριστής του.

Ὁ διάκονος τῶν ἄλλων, ὁ Φιλάρετος, σέ βαθύ γῆρας, ἀφοῦ ἀπήγγειλε τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, ἔστρεψε τό βλέμμα του πρὸς τόν οὐρανό, εἶπε δυνατά «*γεννηθήτω τό θέλημά Σου, Κύριε*» ἔκλεισε τά μάτια του καί παρέδωσε πρὸς τόν Κύριον τήν ἀγίαν του ψυχὴν. Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μνήμην του τήν **1^η Δεκεμβρίου**.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

*Δέν πᾶς εἰς τόν Παράδεισο, ὅσα κεριά κι ἀνάψεις,
ἂν εἰς τόν πόνο τοῦ ἀλλουνοῦ, μαζί καί σύ δέν κλάψεις.*

(Λέει μιά Κρητικὴ μαντινάδα)

Τί μᾶς λέει ὁ θυμόσοφος κρητικὸς λαός; (...)

Σωστά! Γιά νά φθάσουμε στόν Θεό, πρέπει νά περάσουμε ἀπό τό κατώφλι τοῦ πλησίον. Ἄν περιφρονήσουμε τό φτωχό κι ὁ Θεός θά περιφρονήσῃ ἐμᾶς. Δέν ἀνοίξαμε τήν πόρτα τῆς καρδιάς μας σέ αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη; Οὔτε σέ ἐμᾶς θά ἀνοιθοῦν οἱ πόρτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀκούσαμε τόν στεναγμό αὐτῶν πού ὑποφέρουν; Οὔτε ὁ Θεός θά ἀκούσῃ τόν δικό μας στεναγμό τήν ὥρα τῆς προσευχῆς μας ἢ τῆς δοκιμασίας μας. Δέν μπορούμε νά λεγόμεστε Χριστιανοί, ἐάν δίπλα μας ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκες ὑλικές ἢ πνευματικές κι ἐμεῖς ἀδιαφοροῦμε.

Τί μᾶς δίδαξε ὁ Ἅγιος Φιλάρετος; (...)

Σωστά! Νά γίνουμε ἐλεήμονες! Εκείνος πού ἀγαπᾷ τόν Θεό, ἀγαπᾷ ἀπαραιτήτως καί τόν πλησίον του. Δέν κρατᾷ τίποτε γιά τόν ἑαυτόν του. Οἰκονομεῖ τά πάντα ὅπως ἀρέσουν στόν Θεό.

Μᾶς ἐδίδαξε αὐτό πού λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ἔχεις ὀβολό (χρήματα); Ἀγόρασε τόν οὐρανό. Δέν ἔχεις χρήματα; Δῶσε ἕνα ποτήρι κρύο νερό. Δῶσε φωμί καί πᾶρε παράδεισο! Δῶσε μικρά καί πᾶρε μεγάλα! Δῶσε θνητά καί πᾶρε ἀθάνατα! Δῶσε φθαρτά καί πᾶρε ἀφθαρτά. Ὁ ἅγιός μας τά ἔδωσε ὅλα καί πῆρε ἀφθονο τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς τί μάθημα πήραμε; (...)

Ἔχετε δίκαιο! Ἡ συμμετοχή μας στά προβλήματα τῶν ἄλλων εἶναι πηγὴ χαρᾶς, ἔκφρασις κοινωνικότητος. Νά ἀνακαλύψουμε τόν βουβό πόνο, ὅπως ἔκανε ὁ Ἅγιός μας καί νά τόν

ἀνακουφίσουμε, νά τόν ἀπαλύνουμε. Χρειάζεται πολλή προσοχή. Μή μοιάζουμε μέ τά υπερφορτωμένα λεωφορεῖα, πού δέν σταματοῦν στίς στάσεις. Εἶναι ἀπογοητεύσις γί' αὐτόν πού περιμένει. Νά πλησιάσουμε τόν ἄλλον καί ζεστά, εἰλικρινά, διακριτικά, καί ταπεινά νά τοῦ ποῦμε: *Εἶμαι ἐδῶ γιά σένα!* Διότι αὐτό πραγματικά ἀνακουφίζει τόν πάσχοντα.

Καί πῶς μᾶς ἐδίδαξε ὁ ἅγιος Φιλάρετος ὅτι πρέπει νά κάνουμε τό καλό; (...)

Μάλιστα! Ὅπως ἀκριβῶς τό ἐδίδαξε ὁ Κύριος εἰς τήν ἐπί τοῦ Ὁρους ὁμιλία Του. **«Προσέχετε τήν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μή ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρός τό θεαθῆναι αὐτοῖς».** (Ματθ. στ' 1). Δέν τό διαλαλοῦμε ὅπως οἱ Φαρισαῖοι, γιά νά τ' ἀκούσῃ ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλά πλησιάζουμε τόν ἀδελφόν μας κρυφά κι ἀθόρυβα, μέ λεπτότητα κι εὐγένεια! Μακριά ἀπό τά φῶτα τῆς δημοσιότητας! Ὅμως ὅλα αὐτά προϋποθέτουν εὐαισθησίες, ὑπέρβασι τοῦ «ἐγώ», διάθεσι ἐξυπηρετήσεως καί ἀγάπῃ ἀνιδιοτελεῆ. Κι αὐτό τό ἤξερε καλά ὁ ἅγιός μας. Κι ἐμεῖς, παιδιά, γιά νά τό μάθουμε θά τό κάνουμε σύνθημά μας:

ΣΥΝΘΗΜΑ: **« Ἰλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός»** (Β' Κορ. θ' . 7).

(Δηλαδή: Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ἐκείνον πού δίνει μέ προθυμία καί χαρούμενο πρόσωπο.)

Εἶναι σίγουρα ἐπαινετό νά κάνουμε τό καλό σ' αὐτόν πού μᾶς τό ζητᾷ. Καλό καί ἐπαινετό νά ἀνταποκρινώμαστε στήν ἀνάγκη τοῦ ἄλλου, ὅταν μᾶς τήν ἀποκαλύπτῃ. Ὅμως διπλό εἶναι τό καλό, ὅταν τό προσφέρουμε χωρίς νά μᾶς τό ζητοῦν. Διπλό τό καλό ὅταν τό κάνουμε χωρίς νά μᾶς ἀπλώνουν τό χέρι. Νά προσφέρουμε τόν χρόνο μας, ἂν χρειασθῇ, τήν ἐργασία μας, ἂν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, τόν ἐνθαρρυντικό λόγο, ἂν αὐτό θά τονώσῃ, τήν ἀγάπῃ, ἂν αὐτή τούς λείπῃ, τά χρήματα ἂν μέ αὐτά λύσουν κάποια τους προβλήματα.

Κι ἄς ἀρχίσουμε ἀπό σήμερα, π. χ. νά ἐξυπηρετήσουμε ἕναν ἄρρωστο, ἕναν φτωχό γείτονά μας, νά κάνουμε οἰκονομίες ἀπό τά χρήματα πού μᾶς δίδονται, γιά νά βοηθήσουμε κάποιον ἄλλον. Νά παρακινήσουμε τούς γονεῖς μας, πού διαθέτουν περισσότερα μέσα, νά βοηθήσουν ἕνα φτωχό οἰκογενειάρχη. Νά φανοῦμε εὐσπλαχνικοί στόν πόνο καί στή δυσκολία τῶν ἄλλων, γνωστῶν καί ἀγνωστῶν.

Ὁ Θεός, παιδιά:

↪ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΡΩΤΗΣΗ...

* τί μάρκα αὐτοκίνητο ὀδηγοῦμε. Θά μᾶς ρωτήσῃ πόσους ἀνθρώπους μεταφέραμε μέ τό αὐτοκίνητό μας, ὅταν δέν εἶχαν μέσο συγκοινωνίας νά μετακινηθοῦν. * Δέν θά μᾶς ρωτήσῃ πόσα τετραγωνικά εἶναι τό σπίτι μας. Θά μᾶς ρωτήσῃ πόσους ἀνθρώπους φιλοξενήσαμε σ' αὐτό. * Δέν θά μᾶς ρωτήσῃ γιά τά ἐπώνυμα κι ἀκριβὰ ροῦχα πού ἔχουμε στίς ντουλάπες μας. Θά μᾶς ρωτήσῃ πόσους φτωχοὺς ντύσαμε. * Δέν θά μᾶς ρωτήσῃ σέ ποιά γειτονιά μένουμε. Θά μᾶς ρωτήσῃ πῶς φερθήκαμε στους γείτονες. * Δέν θά μᾶς ρωτήσῃ σέ πόσα μέρη τοῦ κόσμου ταξιδεύσαμε καί διασκεδάσαμε. Θά μᾶς ρωτήσῃ ἐάν ἐπίσκεψτήκαμε φτωχικές συνοικίες κι ἂν προσφερθήκαμε νά βοηθήσουμε. * Δέν θά μᾶς ρωτήσῃ ἐάν εἴμαστε ἐπώνυμοι καί ἰσχυροί. Θά μᾶς ρωτήσῃ ἂν εἴμαστε ταπεινοί καί ὑπηρετοῦμε τόν πλησίον.

Εἶθε ὁ Θεός νά μᾶς φωτίζῃ νά ἐκτελοῦμε τό καθῆκον τῆς ἐλεημοσύνης καί νά ἀκούσωμε κι ἐμεῖς τό: *«Οἱ προσευχές σου καί οἱ ἐλεημοσύνες σου ἀνέβηκαν στόν οὐρανό ὡς προσφορά εὐπρόσδεκτη στό Θεό»* (Πράξ. ι' , 4).

Ἐλάτε τώρα νά ζητήσουμε τήν χάρι τοῦ Κυρίου.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Οὐράνιε Πατέρα μας, Σέ παρακαλοῦμε χάριζέ μας φωτισμόν πίστεως καί ἀγάπῃς, ὥστε νά ἔχουμε πάντοτε τήν διάθεσι τῆς εὐεργεσίας τοῦ πλησίον μας. Φιλάνθρωπε Κύριε, Ἐσύ πού ἔδειξες πρός τούς ἀνθρώπους ἀνυπέβλητον ἀγάπην, ἀξίωσε κι ἐμᾶς νά μιμούμεθα τό παράδειγμά Σου καί νά ἐξυπηρετοῦμε μέ ἀγάπῃ τούς ἀδελφούς μας, εἰς τίς πνευματικές καί ὑλικές τους ἀνάγκες. Βοηθήσέ μας Κύριε, τό «μακάριόν ἐστι μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν» πού μᾶς ἐδίδαξες νά μᾶς γίνῃ τρόπος ζωῆς. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ποιμὴν ὁ καλός Μ. Γαλανοῦ Βιοὶ ἁγίων, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Πρὸς τήν Νίκη, Λυδία.

